

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **P. V. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. Října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2016, č. j. MV-69455-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 3. 2016, č. j. OAM-35562-27/DP-2015, a toto rozhodnutí potvrdila.

Správní orgán prvního stupně přitom svým rozhodnutím zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem podnikání a zároveň neprodloužil platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 1. 4. 2013 do 31. 12. 2015, přičemž dne 22. 10. 2015 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán prvního stupně během řízení zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu Brně ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 5 T 220/2005, neboť vykonával činnost, pro kterou pozbyl oprávnění (řízení motorového vozidla) podle jiného právního předpisu, čímž spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), za což byl odsouzen dle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněčně odložen se stanovením zkušební doby v trvání 18 měsíců. Na základě této skutečnosti správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že jsou splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
3. Žalovaná k odvolací námitce, v níž žalobce uvedl, že se ke svému jednání doznal, plně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a v trestním řízení svého jednání litoval, konstatovala, že tyto skutečnosti nemohla brát v potaz v rámci správního uvážení, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
4. Pokud žalobce namítl, že pobývá na území České republiky již od dubna 2008, za tuto dobu se dostatečně integroval do české společnosti a jeho manželka zde získala trvalý pobyt, přičemž zamítavé rozhodnutí se jeví jako nepřiměřeně tvrdé, kdy zásadním způsobem zasahuje do práva na rodinný a soukromý život, pak žalovaná uvedla, že z § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení.
5. K námitce žalobce týkající respektování Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), upozornila žalovaná na to, že každý má práva na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Stát tedy nemá právo zasahovat do výkonu tohoto práva vyjma případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země či veřejného zdraví. Pobyt cizince na území České republiky podléhá dodržování určitých povinností, které ovšem pokud cizince neplní, jsou důvodem pro zrušení či neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. V uvedeném případě pak převýšil veřejný zájem České republiky, aby na jejím území pobývali pouze cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jim uložené, nad zájem účastníka řízení na ochranu soukromého a rodinného života.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a aby žalované uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
7. Žalobce především vychází z toho, že napadené rozhodnutí je formalistické, a to i pokud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101. Ve věci totiž došlo k posunu. Lze upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-53, který sice fakticky potvrdil nemožnost správního orgánu použít správní uvážení, připouští však výjimku z tohoto pravidla v případě, že by se rozhodnutí dostalo do rozporu s ústavními principy. Výjimku tvoří důvody, které by v daném případě znamenaly rozpor takového rozhodnutí s ústavními zásadami. Žalobce má za to, že v jeho případě vydáním napadeného rozhodnutí došlo k zásahu do jeho základních práv, což ostatně v rámci svého odvolání tvrdil a namítal. Žalobce pobývá na území České republiky již od dubna roku 2008, žije zde se svojí manželkou, která zde má trvalý pobyt, a je tu tedy dán jejich zjevný úmysl žít v České republice jako rodina. Za své pobytu se žalobce již integroval do české společnosti a rovněž došlo k oslabení vazeb v zemi jeho původu.
8. Z čl. 8 Úmluvy, která má aplikační přednost před vnitrostátními předpisy, vyplývá jednoznačná povinnost respektovat soukromý a rodinný život. Základní právo zaručené Úmluvou je omezitelné pouze v případě nutnosti ochrany jiného základního práva či veřejného zájmu, přičemž v případě takové kolize dvou základních práv nebo základního práva a veřejného zájmu se při rozhodování, kterému z nich má být dána přednost, musí být postupováno dle zásady proporcionality.
9. V rámci poměrování obou základních práv je dle žalobce třeba zohlednit, za jaký trestný čin byl žalobce odsouzen a jakým způsobem trestní řízení probíhalo. Žalobce byl odsouzen za řízení motorového vozidla, přestože mu byl odebrán řidičský průkaz, tedy proto, že mařil výkon úředního rozhodnutí. Za tento čin byl podmíněn odsouzen. Žalobce od samého počátku svou vinu připustil, k činu se doznal a jeho spáchání litoval. Nepokoušel se tedy svůj prohřešek popírat a trestu se jakkoli vyhýbat. Z hlediska závažnosti se dle žalobce jedná o trestný čin nízké společenské škodlivosti, o čemž svědčí jednak jeho systematické zařazení v rámci trestního zákoníku, jednak výše ukládaného a uloženého trestu.
10. Žalobce uzavírá, že v daném případě tedy měl být upřednostněn zájem na nenarušení rodinného soukromého života žalobce před zájem na ochranu veřejného pořádku, neboť neprodloužením pobytového oprávnění žalobci by k narušení ani ohrožení veřejného pořádku nedošlo.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
12. V souvislosti s tvrzením žalobce, že se ke svému jednání doznal, plně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a svého jednání litoval, žalovaná opětovně upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, z něhož vyplývá, že ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení a stanoví správnímu orgánu

jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech případu.

13. Z § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců rovněž nevyplývá povinnost správního orgánu prvního stupně posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgán prvního stupně tudíž nepostupoval v rozporu se zákonem. Nicméně k námitce žalobce ohledně respektování Úmluvy žalovaná s odkazem na judikaturu upozornila, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Stát tedy nemá právo zasahovat do výkonu tohoto práva kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země či veřejného zdraví. Pobyt cizince na území České republiky podléhá dodržování určitých povinností, které ovšem pokud cizinec neplní, je tato skutečnost důvodem pro zrušení či neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. V uvedeném případě převýšil veřejný zájem České republiky, aby na jejím území pobývali pouze cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jim uložené, nad zájmem žalobce na ochranu soukromého a rodinného života. S ohledem na vše shora uvedené žalovaná neshledala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřiměřeně tvrdé.
14. Konečně žalovaná podotkla, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. To ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, dostupného na <http://nalus.usoud.cz>, dle kterého „[s]ubjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území“. Z toho dle žalované jednoznačně vyplývá, že Česká republika, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území právě s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek.

IV. Ústní jednání

15. Ve věci proběhlo ústní jednání před soudem dne 28. 8. 2018. Žalovaný se z účasti na něm omluvil. Žalobce přitom ve věci odkázal na podanou žalobu a zároveň upozornil na to, že i když je znění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců poměrně jasné, měla by věc dána aplikační přednost Úmluvě a v ní obsažené regulaci ochrany soukromého a rodinného života. Rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu umožňuje se v tomto smyslu od výslovného znění zákona o pobytu cizinců odchýlit, pokud jsou dány některé významné skutkové okolnosti. Ve věci je totiž zároveň třeba vzít v potaz, že žalobce na území České republiky pobývá již více než 10 let, je tu i jeho žena a nezletilé děti a rovněž příslušný soud vyslovil, že se žalobce (v souvislosti se svým pravomocným odsouzením za shora uvedený trestný čin) osvědčil. Jak bylo naznačeno, i tyto skutečnosti by měly vést k tomu, že převáží zájem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce nad zájmem vyplývajícím ze zákona o pobytu cizinců.

V. Posouzení věci soudem

16. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

17. Případům obdobným případu žalobcovu se již správní soudy opakovaně zabývaly. Sporná otázka v nyní projednávané věci přitom spočívá v tom, zda se měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu do jeho rodinného a soukromého života, resp. otázkou závažnosti trestného činu, za který byl žalobce pravomocně odsouzen. Z aktuální judikatury lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěrům, které níže prezentuje i zdejší soud.
18. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu (vnitru). Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 citovaného zákona vztahují obdobně.
19. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
20. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který ovšem žalobce ani správní orgány v předchozím řízení výslovně nezmínili, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
21. Z obsahu správního spisu a mezi stranami není sporné, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu Brně ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 5 T 220/2005, neboť vykonával činnost, pro kterou pozbyl oprávnění (řízení motorového vozidla) podle jiného právního předpisu, čímž spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl odsouzen dle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněčně odložen se stanovením zkušební doby v trvání 18 měsíců. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
22. Jak již bylo řečeno, otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se správní soudy zabývaly v minulosti již několikrát. Nejvyšší správní soud tak např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, konstatoval, že „[t]ento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byt' jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u nichž se

přihlíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.

23. Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51).
24. Pro úplnost krajský soud uvádí, že na uvedené závěry nemá vliv ani výslovná úprava § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců předpokládá. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47).
25. Pokud žalobce argumentuje posunem v judikatuře, který svědčí o pozdější větší vstřícnosti správních soudů vůči cizincům v situaci obdobné té jeho, a konkrétně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-53, nelze s ním zcela souhlasit. Možnost případného zvážení individuálních okolností věci, konkrétně závažnosti spáchaného trestného činu a dalších s tím souvisejících skutečností, připustil (byť ne zcela výslovně) Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101. Tuto výjimku však spojil s tím, že by se muselo jednat o případy, které nejsou obvyklé. Tento závěr přebíral i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-53, který pouze doplnil, že takovými neobvyklými případy „by snad mohly být jen takové důvody, které by založily rozpor rozhodnutí se základními principy, na kterých je založen ústavní řád České republiky“ (i v tomto ohledu však Nejvyšší správní soud pouze navázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). Žádné takové důvody však žalobce ve svém případě nepředestřel, neuvedl tedy takové důvody, které by při nutnosti zohlednění principů materiálního právního státu vedly k tomu, aby právo na jeho soukromý a rodinný život převážilo nad ochranou veřejného zájmu na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni (zde srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, zejména jeho odstavec 23, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k obdobné situaci a argumentaci žalobce v daném řízení).
26. I v případech, kdy Nejvyšší správní soud připustil jistou míru zvažování otázky respektování soukromého a rodinného života cizince, uvedl, že „[t]ěžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí

každý cizinec počítat“ (odstavec 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47). Obdobné se týká kupř. i věci, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26. Zde sice dovodil jistou povinnost správních orgánů zabývat se dopadem rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života cizince (v souvislosti s čl. 8 Úmluvy), nicméně i pochybení správního orgánu, který tak neučinil, nepovažoval s ohledem na nedostatečnost skutkových okolností uváděných cizincem, za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (srov. zejména odstavce a 11 a 12 naposledy citovaného rozsudku, kdy skutkové a právní okolnosti věci lze připodobnit k okolnostem nyní prezentovaným žalobcem a vyplývajícím z obsahu spisu – trvalý pobyt manželky na území České republiky, který není odvozen od žalobcova povolení k pobytu a čistě ekonomický účel pobytu jeho i manželky, kdy povolení k pobytu nebylo prodlouženo z důvodu spáchání úmyslného trestného činu).

27. Soud v rámci ústního jednání provedl rovněž důkaz usnesením Městského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2017, č. j. 5 T 220/2015-93, v němž tento soud vyslovil, že se žalobce ve zkušební době podmíněného odsouzení, stanovené rozhodnutím Městského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 5 T 220/2015, osvědčil. Tuto skutečnost však zdejší soud nemohl při svém rozhodování zohlednit, neboť ve věci rozhodoval dle *„skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“* (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Obdobné lze uvést k tvrzení žalobce, přednesenému při ústním jednání před soudem, že s ním na území České republiky pobývají jeho nezletilé děti. Tuto skutečnost pak mj. nijak nedoložil a rovněž nijak nefigurovala v dosavadním průběhu řízení před správními orgány a ani v řízení před soudem, kdy žalobce předmětný fakt neuvedl ani v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (tomuto návrhu soud vyhověl usnesením ze dne 15. 9. 2016, č. j. 29 A 138/2016-19).
28. Lze konečně poznamenat, že, byť ve velmi stručné podobě, žalovaná v závěru svého rozhodnutí uvedla, že neshledala důvody pro to, aby zájem žalobce na ochranu soukromého a rodinného života *„převýšil veřejný zájem České republiky, aby na jejím území pobývali pouze cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jim uložené“*.
29. S ohledem na výše uvedené tedy neshledává soud žalobu důvodnou. Se všemi námitkami, které žalobce vznesl, se již správní soudy v minulosti vypořádaly a tuto judikaturu lze považovat za ustálenou. Soud proto na ni podrobně odkázal ve shora podané argumentaci a ve stručnosti tak opětovně činí i na tomto místě.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu